

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket Horváth József (Tata), a májusiakat a pécsi Gyurgyóka közösség készítette.

Április 5. – Húsvétvasárnap – Jn 20,1-9 – Újra a tanítványokkal...

Miután Jézus meghalt a kereszten, tanítványai nem kerestek vigaszt abban a gondolatban, hogy három nap múlva minden rendben lesz. Épp ellenkezőleg, amikor az asszonyok – akik azért keresték fel a sírt, hogy befejezzék a temetési szertartást – jelentették Jézus testének eltűnését, az apostolok a korszakra jellemző férfiúi felsőbbrendűségük tudatában teljes hitelenségüknek adtak hangot. Sőt, az asszonyok szavait „badarságnak” tartották! Nem ismerte fel Jézust a két emmauszi tanítvány, de az apostolok sem, amikor Jeruzsálemben először megjelent közöttük. Még a galileai hegyen is akadt kételkedő tanítvány.

Olyan emberek, akiket előre figyelmeztetett karizmatikus Mesterük a tragikus eseményre, vajon miért mutattak ilyen fokú kétséget a tragikus események után? Eszükbe juthatott volna az, amiről oly gyakran hallottak Jézustól!

Az egymásnak sokszor ellentmondó húsvéti eseményleírások, az apos-

tolok viselkedése problémákat vet fel bennünk: Vagy az volt a helyzet, hogy Jézus nem mondta meg előre, mi lesz vele – és így a tanítványok gyáva magatartása természetes kétségbeesésből, gyengeségből, zavartottságból fakad. Vagy figyelmeztette őket – de ez esetben az apostolok dicstelen viselkedése megmagyarázhatatlan. Valójában az események leírása az evangéliumok szerzőinek műve: valamiféle magyarázatot igyekeznek összeállítani a „megmagyarázhatatlan” eseményre. Az előrejelzéseket, a prófétai szövegeket apologetikai céllal említik.

A húsvéti híradás nem az oknyomozó történetírás eredménye. Nem is ezt várjuk tőle...

Az események lényege az, amit az akkori tanúk így fogalmaztak meg: „Jézus feltámadt”. Valami olyan nagy esemény történt, ami megváltoztatta az elkedvetlenedett, reményvesztett embereket, akik emiatt újragondolták

meghívásukat, és elkötelezett küldöttek, életük árán is az örömhír továbbadói lettek.

A 21. század embere számára, ha rendelkezik némi spiritualitással, nem tűnik kudarcnak Jézus műve. Az általa megfogalmazott vallásos alapállás lényege a sürgető érzés, amely az eszméket azonnali cselekvésre váltja. A tanítványok a keresztre feszítés után átélték, hogy Mesterük élete, üzenetének értelme nem tévedés. Saját karizmatikus tetteik, amelyek Jézus nevében végeztek, meggyőzték őket, hogy Krisztusuk él, rajtuk keresztül tevékenykedik. Számukra Jézus feltámadt a halálból...

Számomra mi a húsvéti hit lényege? Hiszem ugyan, hogy Jézus testetül feltámadt, de életvitelemem ez mit sem változtat? Tudom-e, hogy a hit Jézus számára tanításának igaznak tartását és az ahhoz való hűséget jelenti? Nem ez lenne-e a legfontosabb?...

Április 12. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-3 – Testi embereknek testi jel

Együtt a reményvesztett csapat. Zárt ajtók. És egyszerre ott van közöttük a Mester. Megdöbbenő pillanat lehetett ez az apostolok számára. Még félelem szorongatta a szívüket. Nem értették, miként történhetett a kudarc – hisz pár napja a nagy tömeg ünneplése láttán reménykedtek a sikerben. Bizakodtak, hogy jó hely jut nekik az új birodalomban. Elképzelhetjük a meglepetést, amint előttük áll Jézus. Bár az evangélium azt sugallja, de az apostolok nem mertek hozzányúlni, s még Tamás sem érintette meg, pedig felszólítást is kapott... Nem mertek hozzáérni, mert félték, hogy olyan hirtelen szertefoszlik, mint amilyen hirtelen megjelent. Érezték, tudták, hogy ő az. Az ő arca, az ő hangja, és mégis..., a tekintetében volt valami változás, amit még akkor sem tudtak volna szavakba önteni, ha ebben a pillanatban nyugodt lett volna a lelkük. Kénytelenek voltak elhinni, hogy a Mester áll előttük, az újraéledő élet

minden jelével. Némán hallgattak, nem kérdeztek. Tamás is „csak” valamást tett. Szinte rettegtek attól, hogy hinniük kell érzékszerveiknek, mintha csak arra vártak volna, hogy a következő pillanatban felébrednek, és a kézzel fogható világ kizökkenti őket!

Jézus a testi emberek számára testi bizonyítékot akart nyújtani: „Van-e ennivalótok?” Majd beszélt hozzájuk, s miközben beszélt, az apostolok arca valami rég elfeledett reménységre derült. Az utóbbi napok reményvesztése után meggyőzte őket a jelenlét.

Öröm töltötte el őket, mert ráismertek a gondolatokra, szavakra. Új tűz gyúlt bennük, Új remény éledt. Ismét megteltek hittel: Most már képesek továbblépni a Mesterrel megkezdett úton. Nincsenek egyedül. Ha Jézus ki tudott jönni a sírboltból, akkor ígéretei a Mennyei Atya ígéretei. Akkor tanítása elérhető, követhető.

Tamás viselkedésére is vessünk egy pillantást. Nem tudjuk, hogy végigtapogatta-e Jézus kezét és oldalát. Azt gondolom, hogy nem. Inkább nagyon szégyellte magát. (Most nem kell belemennünk abba, hogy milyen volt a feltámadt test...)

Tamás kételkedését legyőzte a hit. Láthatjuk a minden hit mögött meghúzódó nagy kérdést: Mi a hit gyökere? Talán a „látás”, vagy a „tapasztalat”? Vajon csak akkor tudunk igazán hinni, ha saját tapasztalatunk igazolja, amit a hit követel?

„Boldog, aki nem lát, mégis hisz.”

Az eleven hitnek az igazi sajátossága az, hogy nem követel csodát, és nem veszíti el erejét akkor sem, amikor nem tud tapasztalatokra támaszkodni. Úgy gondolom, hogy Jézus csak a tanításával is képes hitet ébreszteni...

Milyen az én hitem? Mit teszek azért, hogy egyre szilárdabb legyen?

Április 19. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,35-48 – Vissza a gyökerekhez!

Jézus akkor jelenik meg, amikor róla beszélgetnek. Azoknak jelenik meg, akiknek ő fontos, és akik neki is fontosak. Érdekteleneknek nem jelenik meg, de akik problémáznak rajta, akik szenvedik a bizonytalanságot, és szeretnének tisztán látni, azoknak igen. Nem egyedül dolgozott, fontos volt számára a közösség, személy szerint választotta ki övét. „Ahol ketten-hárman együtt leszték”... – mondotta. Ma vajon sikerülhet közösségi kötelék nélkül Jézushoz tartozni?

A hitelenségbe belerögzült apostolok lassan megbizonyosodtak, s akkor az Írásokból kaptak eligazítást. Az eligazodás ma sem történhet másként! Nem elég azonban olvasni, érteni is kell.

És ehhez az értéshez kell „valami”, vagy inkább „Valaki”, a Lélek. A világ ideológiai közt összezavart ember itt átfogó látást kaphat. Összefüggéseikben értheti meg a dolgokat. Aki nem ilyen jézusi átlátással akarja érteni az Írásokat, annak nem érdemes kézbe vennie a Bibliát.

Ha Jézus meggyőzőtt, eligazított, akkor feladatot is ad. Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden embernek. Megtérés – ez az ember feladata: átalakítani az életemet

a szeretet útjára. Megbocsátás – ez az Isten feladata: a megbánt bűnököt megbocsátani. Nem kell félnünk haragjától, csak szeretete van (ő tékozló fiú atyja!).

Megtérés és megbocsátás, ez nem más, mint Isten és ember egymásra találása. Ez az egymásra találás pedig Jézus Krisztus által történik. Jézus követőinek az a feladatuk, hogy ezt az Isten és ember egymásra találását mindenki számára világossá tegyék.

Jézus 2000 éve a zsidó nép körében, sajátos helyzetben adta meg válaszáat az akkor égető kérdésekre. A kereszténység Jézus „vallásának” továbbfejlesztése olyan gyakorlatias emberek által, akik az „idők adta” problémákra találtak válaszokat.

Jézusunk a politikai nyugalanság, a várakozás idején kínálta fel a választ: „Eljött Isten Ország!” Mély meggyőződése volt, hogy az Ország ügyének képviselője számára kiszabott feladat. Tanítványaitól az Istenbe vetett korlátlan bizodalmat kérte. Nem tűrt halogatást, teljes odaadást kívánt, bármi áron. Követőibe a gondviselő, szerető Atya képét véste.

Halála elbizonytalanította követőit, de újbóli megjelenése helyreállította meggyőződésüket.

Jézus dinamikus életét alapul véve, úgy tűnik, hogy a kifejlődött kereszténység kicsit mást mutat. Az Isten Országá miatti öröm megkopott, a dinamizmus elhalt. Igaz, hogy az Örömhír már nem csupán a zsidóknak, hanem az „egész világnak” szóló üzenet. Büszkén valljuk, hogy a kereszténység alapítója Jézus. Sokszor érezhetjük azonban, hogy ami Jézus eredeti „vallása” lehetett, ma nagyban különbözik attól, amit a teológia – a dogmatika, a morális, az egyházjog (!) – mérceként állít a hívők elé, és mintha az igazi választ sem találná a mai égető kérdésekre! Talán a tömeges megtérés, talán a világegyházzá válás hígtotta fel és alakította át szinte teljesen Jézus örökségét? Természetesen mondhatjuk, hogy a Jézus által küldött Lélek a „teljes igazságra” vezet...

A mai evangélium biztat arra, hogy keressük az Írásokban, amit Jézus maga tanított, és nem érhetjük be azzal, amit róla tanítanak.

Ha lenyűgöz Jézus alakja, élete és tanítása, akkor üzenetének valódi magját szeretném megismerni és követni. Akkor Mesterem lesz az én Jézusom!...

Április 26. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10, 11-18 – A jó pásztor nem terel, hanem vezet!

Jó Pásztor vasárnapján az egész világon a papi hivatásokról emlékezünk meg. Imádkozunk, hogy a Jézusban hívő népnek mindig legyenek alkalmas vezetői. Érdemes megnézni, hogy milyen a mi Jó Pásztorunk, Jézus! Így érthetjük meg azt, hogy az ő egyházában milyennek kell lenniük a pásztoroknak.

A jó pásztor kedvenc képe volt az ősegyháznak. Ha azonban ennek a kifejezésnek a helyes értelmezését keressük, félre kell tennünk a romantikus, szentimentális képzeteket, amelyek ehhez a képhez az évszázadok folyamán hozzákapcsolódtak.

Az evangéliumi szöveg szerint Jézus az egyetlen, igazi Pásztor. Benne valósul meg mindaz, ami a pásztor a szó teljes értelmében pásztorrá teszi. Nem azt mondja az evangéliumi szakasz, hogy Jézus küldetése, magatartása hasonlít a jó pásztoréhoz, hanem hogy ő az igazi pásztor.

A pásztor nem önmagáért van, nem is juhok vannak a pásztorért, a pásztor van a juhokért. Életét is adja. Nem úgy, mint béres, aki önmagának él, életének értelmét önmagában, saját érdekében és hasznában keresi. Nem oltalmaz, hanem menekül, önmagát

menti. Hiába jön pásztoroköntösből. (Hiába jön Jézus nevében, ha nem a tőle eredő „hangot” hallatja! Jézus juhait nem birkák – felnöttek! –, nem vezethetők félre.)

A jó pásztor törődik a juhokkal, nevükön szólítja, mert ismeri őket, és a juhok is ismerik. A kölcsönös ismeret

fontossága sokszor elkerüli figyelmünket. A személytől személyig erő – oda-vissza – kapcsolat! Az ismerés nem elméleti tudás, amikor az ember tudja, kicsoda Jézus Krisztus, és mit tett, hirdetett. Az ismerés egzisztenciális megragadottság. Ha ott élne egyházunkban a mélységes kap-

csolat a tagok és Jézus, a közösségek tagjai és vezetőik között... de más lenne a tanúságtevő erőnk!

Jézus a „más akolban lévő juhokról” is beszél. Isten Országában minden embernek helye van. Jézus elkezdte a munkát, amit a mindenkor tanítványoknak kell folytatniuk. Csak az elkötelezett, Jézus-mintájú közös-

ségek és vezetőik lesznek képesek a művet tovább vinni.

„Életet adja juhaiért.” A rövidke szakaszban ötször fordul elő ez a kifejezés. Lemondás, áldozatvállalás nélkül – ha kell, a legnagyobb áldozat vállalása nélkül – nem megy! Jézus azért jött, hogy egy másfajta étellel ismeressen meg bennünket. Az egymásért vállalt áldozat, a szeretetkap-

csolatok elevenen tartása, az odafigyeléstől a kisebb-nagyobb segítő szolgálatokig – ezek fogják éltetni a jézusi közösségeket.

Ismerem, követem Mesteremet, Jézust? Biológiai életemből mennyit áldozok fel a szeretet életért? A tanúságtételt, az Ország szervezését másoktól, esetleg csak a papoktól várom?

Május 3. – Húsvét utáni 4. vasárnap – Jn 15,1-8 – Legyünk élő szőlővesszők!

Jézus a zsidók körében elterjedt szőlőtő-hasonlatot használta, amikor magáról és az őt követő emberekről tanított Izraelben. A szőlőtő nagyon elterjedt szimbólum volt. A Makka-beusok idejében olyan pénzérmét verettek, amelyen Izraelt a szőlőtő jelképezte. A Biblia többször beszél az őszösvetségi népről mint az Úr szőlőjéről – nem titkolva azt sem, hogy a szőlő sokszor terméketlen maradt, azaz a nép hűtlenné vált.

A prófétákat, akiket a szőlő gazdája, Isten küld a néphez, a gonosz munkások megölik, mert azt gondolják, hogy övék lehet a szőlő. De az a remény is megvan, hogy Isten új szőlőt fog ültetni, amely megtermi majd gyümölcsét. Ez akkor teljeseedik be, amikor Isten elküldi a világba

Fiát, aki az igazi szőlőtő. Életének feláldozásával termi meg a szeretet gyümölcsét. Jézus azt mondja: „Az én Atyám a szőlősgazda, aki megmetszi a szőlőt, hogy több gyümölcsöt hozzon.” Rámutat arra az Istenre, aki ismét kezelésbe veszi a szőlőt, nem hagyja magára, hanem azt mondja: megtisztítom, megmetszem; újból és újból gondviselője lesz a szőlőnek.

Jézus mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő.” Ha azt mondja: „igazi”, akkor valószínűleg van hamis is. Néha azt gondoljuk, hogy a szőlőtőn vagyunk. Úgy véljük, a szülői házból hozott vallásosság, a templomba járás, a napi ima elég ahhoz, hogy a szőlőtőn legyünk. Ezek hamis gondolatok. Jézus az igazi szőlőtő. Ha benne van az életünk, akkor fog csak feltörni az

élet forrása. Akkor valóban ő lesz számunkra a világosság, az üdvösség, az élet. A szőlővessző csak akkor terem, ha a szőlőtőkén van, ha egységben van vele. A gyümölcsből derül ki, hogy megvan-e ez az egység. Ha osztozunk, szolgálunk, békességet tudunk teremteni, ha kezünk simogat, szavunk buzdít és vigasztal, akkor láthatóvá válnak Jézusban termő gyümölcsjeink.

Jézus mondja: „Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok. Aki bennem marad, az bő termést hoz.” Az legyen a célunk, hogy élő, napi kapcsolatban legyünk Krisztussal, igaz egységben a Szentlélek által. Legyünk élő szőlővesszők, legyünk az Egyház élő tagjai!

Május 10. – Húsvét utáni 5. vasárnap – Jn 15,9-17 – Szeretet és öröm

Jézus ebben a szakaszban a legfontosabb dologról, a szeretetről beszél – Isten belső életének törvényéről. Saját példáját hozza tanítványai elé, s elének.

Jézus nem azért szeretné, hogy hallgassunk rá, mert ő akar lenni a „kapitány”, hanem mert csak így lehet „teljes örömben” részünk. Ez pedig valami lényegileg más, mint a jókedv, a vidámság, a pillanatnyi elégedettség... A „teljes öröm” az Igaz Úton járás biztonsága; az Istenhez tartozás boldogsága; a bizalom, a remény és a szeretettség naponkénti megtapasztalása. Ezt a fajta örömet nem befolyásolják a napi gondok, kudarcok sem.

Jézusnak a barátaiért adott életét durván kioltották a kereszten. Nekünk többnyire nem egyszerre, de ugyanazzal a kitartó hűséggel kell odaadnunk a magunkét. A szeretet tettekből nyilvánul meg. És itt nem kell feltétlenül nagy dolgokra gondolnunk. Veronika kendőnyújtása sem volt valami eget verő cselekedet, de ott és akkor ez a kis mozdulat a lehető legtöbb volt. Néha egy-egy tanúságtevő mondat, simogatott-vigasztaló-biztató szó, meghallgatott bánat, egy apró fizikai segítség csodákat tehet.

Az Atyában megbízhatunk! Ő tudja, hogy mi válik hasznunkra, és mi okozhat bajt. Ha hozzá tartozunk, életünk gyümölcstermő lesz. Minden

kicsi jótett számít, de miért ne lehetnének nagyelkébbek? Miért ne oszthatnánk mosolyt, időt, pénzt túlszorduló mértékben? A mai világban olyan sok pofon éri a szerető Istent, legalább nekünk örülhessen minél gyakrabban.

A Jézus nevében kért dolgok teljesítésére ígéretet kaptunk. De csak akkor, ha ez nemcsak kegyes szófordulat, hanem Istenünk szándékaival egyező gondolat is.

Adj, Uram, bölcsességet, hogy túl tudjunk emelkedni földhöz ragadt gondolkodásunkon, s mind jobban közelítsünk ahhoz az isteni látásmódhoz, amely megoldást képes nyújtani a világ minden bajára.

Május 17. – Jézus mennybemenetele – Mk 16,15-20 – Egyetemes küldetés

Jézus feltámadása után 40 napig még együtt volt tanítványaival. Végül elment velük Jeruzsálem határához, egészen Betánia közelébe, s miközben beszélt hozzájuk, egyszercsak látták, hogy felemelkedik, és egy pillanat alatt felhő takarta el őt.

Jézus visszalépett eredeti létformájába, már nem kötötték többé a tér és idő korlátai, egyidejűleg újra mindenütt jelen lehetett. A Mennybemenetel napját az ősegyház a 4. századig a Szentlélek eljövételével együtt,

Pünkösdkor ünnepelte. Ezután került át ez az ünnep a Húsvét utáni 40. napra. A katolikus egyházban 1918-ig ez volt a húsvéti szentáldozás határnapja, ebből ered az egyedülálló magyar név: áldozócsütörtök.

Jézus a világ látható részéből visszalépett a láthatatlan részébe. Az „Isten jobbán lenni” az ókori kifejezések értelmében azt jelenti, hogy azonos hatalommal rendelkezni, mint az Isten. Jézus a feltámadását követő

utolsó megjelenésekor beszédet intézett a tanítványokhoz a rájuk váró küldetéséről. Megbízta őket az evangélium hirdetésével. Az apostolok úgy értelmezték ezt a parancsot, hogy mindenhol, mindenkit meg kell nyerniük az Isten Országáért. Ha pedig csak néhányakat sikerült is hitre vezetniük, akkor máris megsokszorozódott a hirdetőik száma.

Mindannyiunknak szól Jézus felhívása: „Menjete el az egész világra,

és tegyetek tanítványommá minden nemzetet!” Ehhez meg kell ismerünk, meg kell értenünk és életre váltanunk az Örömhírt! Gyakran keresünk kibúvókat a küldetéseljesítés alól. „Uram, még nem ismerlek eléggé, nem élem igazán Igédet, még nem vagyok alkalmas arra, hogy tanú-

ságot tegyek rólad!” De Isten sosem vár tőlünk lehetetlent! Annyit kell továbbadnunk a Jó Hírből, amennyit megértettünk. Természetesen egyre inkább úgy kell élnünk, hogy meglessék rajtunk az élet értelmét és célját. Ha derüvel tudjuk megélni mindennapjainkat egészen életünk alkonyáig,

ha szavaink és tetteink – legalább nagyjából – összhangban vannak egymással, akkor Isten szeretetének megtapasztalható, kézzel fogható jeleivé válunk a világban. Egyben hitet tehetünk a mellett is, hogy életünknek van folytatása a halál után is, Isten csodálatos jelenlétében.

Május 24. – Pünkösöd – Jn 20,19-23 – Milyen lenne, ha...?

A Lélek kétféle módon szokott érkezni: hirtelen, szinte váratlanul, nagy erővel, komoly érzelmi hullámzást indukálva – de talán gyakrabban az Ószövetségben leírt szellő fuvallatában, fokozatosan, tapintatosan; a Jakab-levél bölcsessége szerint: „Közleledjtek Istenhez, és ő közleledni fog hozzátok” (Jak 4,8).

Bizonyos, hogy a Lélek érkezésének az igazi kiváltó oka mindkét esetben az ember őszinte vágyakozása. Nem hisszük, hogy a mi szerető Istenünk spórolná, tartogatná a Lelket, ha bárhol is fogadókészséget lát. Gyakran ez a vágy nem is kimondott, inkább tudat alatti, nem konkrétan Istenre irányuló, de az bizonyos, hogy hiányt betölteni akaró.

Nagyon tetszik a jakabi mondat. Kicsit olyan, mint amikor idegen kisgyerekekhez közelít az ember. Ép

ésszel nem fogjuk fölkapni és agyonpuszilgatni – bár jólesne –, mert tudjuk, hogy neki ez most sok lenne. Megpróbálunk vele barátkozni, lassan közeledni, óvatosan megérinteni, és csak sok odaadott idő után ölelhetjük magunkhoz. Leggyakrabban így tesz velünk az Isten Lelke is! Legszívesebben berontana, betöltene, hogy teljesen átlényegíthessen, de ő sohasem erőszakos, annyit ad magából, amennyivel együtt tudunk működni. S az idők folyamán – jó esetben – egyre jobban értjük ötleteit, s támaszkodunk bölcsességére.

Milyen is lenne, ha csordultig lennénk Szentlélekkel? Jó lenne a közlünkben élni. Mindig. Nem félnénk senkitől és semmitől. Nem lehetne felbosszantani, elkéséríteni annyira, hogy olyat mondjunk-tegyünk, amit nem is gondolunk igazán. Úgy tud-

nánk szeretni az embereket, ahogyan szükségük van rá. Vigyáznánk a tetszünkre minden szempontból – mert az ugyebár a Lélek temploma. Nem válna ketté az „istenes” életünk a mindennapoktól, mert minden percünk-tettünk imádság lenne. Intenzíven élnénk át a nagy forgatagos napokat, de a csend szavát is. Igaz lenne ránk a mondas: „Akkor beszélj, ha kérdeznek, de úgy élj, hogy kérdezzenek!” Ha hitünkéről kérdeznének, sikeredne olyan mondatokat mondani, amelyek Isten felé vonzanak, és semmiképpen sem taszítanak. Olyan érdeklődéssel és tapintatos szeretettel fordulnánk mindenki, de különösen a kicsinyek, peremre szorítottak felé, ahogyan Jézus tenné, ha itt járna közöttünk.

Add, Uram, hogy egyre jobban így lehessen!

Május. 31. – A Szentháromság ünnepe – Mt 28,16-20 – Felhívás és ígélet

„...a hegyre rendelte őket”

- A hegy fontos hely Jézus életében:
- a hegyre megy imádkozni,
 - a hegyi beszédet ott mondja el,
 - a színeváltozás is hegyen történik,
 - utolsó estjét az Olajfák-hegyén tölti.

A hegyről más a perspektíva, kicsit talán hasonlít ahhoz, ahogyan Istenünk lát minket. Szétválnak a fontos és a jelentéktelen dolgok. A napi bosszúságok, amelyek teljesen felzaklatnak, de amelyekre egy hét múlva már nem is emlékszünk, apróvá törpülnek. De egy tréfásnak gondolt, bántó szó, egy elmaradt látogatás súlyosan nehezíthet a szívünkre.

Keressük meg mi is a magunk hegyét, ahol elcsendesedhetünk, megtapasztalhatjuk Isten jelenlétét, leborulhatunk, mint a tanítványok! A hegyen világos látást és erőt kaphatunk, hogy lejöve jobban tudjunk élni.

„... tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek!”

A „parancsoltam” valószerűleg másolási vagy fordítási hiba. Egyáltalán nem illik Jézus szájába, hiszen ő sohasem parancsol. Nem szolgálakat akar, hanem barátokat, testvéreket. Szavával és életével tanított.

Vajon ismerjük-e teljes mélységében tanítását? Foglalkozunk-e vele eleget? Igyekszünk-e életre váltani?

Ez életünk legfontosabb tananyaga, amelyből naponta vizsgálunk, hiszen a legjobban azzal tudunk tanítani, ahogyan élünk. Hajlamosak vagyunk magunkat a világ fiához hasonlítani, s ilyenkor elégedetten paskoljuk meg saját vállunkat: rendes emberek vagyunk. Ez, reméljük, igaz is, de ez még nem kereszténység, nem istengyermek-ség. Aki többet kapott, attól többet is kérnek számon. Mi tudjuk, hogy csak az Istennek és mások szolgálatának átadott élet tesz igazán boldoggá, s csak ez által növekedhet az Isten Országá.

„Íme, én veletek vagyok minden nap...”

Csodálatos ígérete ez Jézusnak! Az öröm népe lehetünk, ha komolyan vesszük! Gandhi azt mondta, azért nem hisz a keresztényeknek, mert nem látja az örömlüket.

A Bethesda tavánál lévő ember azért nem gyógyult, mert „nem volt embere”. A mai világban is rengetegen vannak, akik nem nagyon számíthatnak senkire. Milyen csodálatos, hogy Jézus mindenki számára, mindenkor jelen

van. Nem megy szabadságra, nem néz félre, nem alszik. Minden percünk fontos neki, jelenlétével betölt, ha hagyjuk.

Beengedjük-e őt a mindennapjainkba? Vonzó-e az örömlünk?

És miránk számíthatnak-e mások? Ki(k)nek vagyunk ugrásra kész „embere”?

